

Csurgó és Vidéke

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdsági hetilap — Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETESI ÁR:
Egész évre 4 frt (8 kor.) Félévre: 2 frt 4 kor.)
Negyedévre: (2 kor.) 1 frt
Egyes szám ára: 10 kr. (20 fill.)

Szerkeszti:
Dr. Nagy Sándor ügyvéd
Főmunkatárs: **Szakács Béla.**
Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓHIVATAL:
Vágó Gyula könyvnyomdája,
hova az előfizetési díjak és a hirdetések küldendők
Hirdetések jutányosan számítanak.

Közhivatalnokok fizetése.

Mennyi megerőltetésébe kerül az életbe lépő fiatal embernek, míg hivatalnok az államnál, a megyénél, vagy más közhivatalnál. Megfeszített szorgalommal tanul, emlékezetébe vés nagy halmaz ismereteket, melyeket a gyakorlati életben mire se használ, amelyek bírását azonban igazolni kell, ha meg akarja szerezni a közhivatalnoki minősítést; nevelésére és képzésére szülei jelentékeny összeget áldoztak és ha végül az érettségi bizonyítványt megkapta, minden protekciót, melyet ki lehetett használni, igénybe vettek és kimerítettek, csak hogy gyermeköknek a hivatalnoki pályát hozzáférhetővé tegyék.

Ha már most a fiatal ember szerencsésen alkalmazáshoz jutott, van címe, de korántsem hozzámért fizetése. A gyakornoktól kezdve a tanácsosig — alacsonyabb a fizetés az állás igényeinél. Mert a köztisztviselőnek mindenkor rangjához képest bizonyos válogatottsággal kell föl lépnie; életmódjában gentleman-nek kell lennie és kifelé reprezentálni is. Mindez azonban pénzbe kerül, amit ehhez nem adnak neki. Ez az a hagyományos magyar baj, mely még abból az időből származott reánk, amikor a közhivatalnoki állások nem-

csak tiszteletbeliek, hanem búsas jövődelmi források valának és viselőiknek lehetővé tették, hogy reprezentálás tekintetében mások előtt járjanak. Ezen a bajon rágódunk még ma is. Ma se tekintik a hivatalnoki állást kizárólag hivatásnak és kereseti forrásnak, hanem megtiszteltetésnek is. Ha az illető hivatalnok nem is tölt be különösen fontos állást, mégis „tiszteletbeli személy”-képpen kell szerepelnie és erre a körülményre vezethető vissza, hogy csaknem minden közhivatalnok többet költ, mint fizetéséből tellik.

Ausztriában, belátták, hogy az állam nem követelheti hogy abból a fizetésből, melyet még akkor állapítottak meg, amikor az élelmezés sokkal olcsóbb volt, a mostani drága élelmezési viszonyok közt fedezzék szükségleteiket. Ennek következtében mult évben alapos fizetésszabályozást eszközöltek és épen mostanában szabályozzák a szolgák fizetését is. Ellenben a magyar köztisztviselők — tekintet nélkül az időközben beállott teljesen megváltozott megélhetési viszonyokra — nagyobb részt ma is csak olyan fizetést huznak, mint évekkkel ezelőtt.

A megyei tisztviselőket a kilátásba helyezett államosítással buzdígtatják. Ez halogatás ad calendas graecas és csak arra jó, hogy napról-napra

több közigazgatási teendőket sózzanak reájuk.

Tisztelet az igazságszolgáltatásnak, de szerencsére sok azoknak száma. kiknek soha sincs dolguk bíróságokkal. Am a politikai közigazgatással már a születéstől kezdve egészen a halálig mindenkinek akad dolga. A születés anyakönyvezésétől egészen a haláleset fölveteléig érezzük a közigazgatás kezét.

Az iskola- és hadköteleseket írja össze a közigazgatás; választási jogsultság, népszámlálás, áradás, hatósági engedélyek, szájosarkényszer, himlő-elleni beoltás, a mindennapi élet minden mozzanata kaleidoszkopszerűen tükröződik vissza a közigazgatás szolgálatában. Ki tagadhatná tehát, hogy a közigazgatás, vagyis helyesebben a közigazgatási hivatalnokok életünk minden stádiumában éreztetik velünk működésüket, hogy tehát az államgépezet mozgató szerkezetét képezik?

Ís ime: e fontos hivatalokat betöltő tisztviselőknak határozott elégtelen fizetést adnak. Sokat követelnek tőlük: a számos törvény, szabályzat és rendelet alapos ösmeretét; szorgalmát ügyességét, becsületességét — de amit mindezért nyújtanak nekik, nincs összhangzásban sem a végzendő munkával, legkevésbé pedig a betöltendő ranggal.

Tárca.

A jövő század Almanachja.*

„Tisztelt barátom! Ezt a nemességet nem I. Mátyás adta nektek, hanem én. Legyetek azonban megnyugodva, mert körülbelül épen annyit ér, mint a többi hasonló családi legendák. Egyébiránt maradtam stb.”

Mondanom sem kell, hogy az egész család megnehezített rám és én keserű szívvvel határoztam el, hogy többé nem adományozok nemességeket.

No, hát épen ez az, erre jó a kétféle foglalkozás; ha az egyikben rövidség éri az embert, beletemetkezik a másikba. Nyomban ez esetre, közönséges újságreportot irtam Nagy Andrásról, a ki huszezer forintos alapítványt tett Hódmező-Vásárhelyen. Elujsgoltam, hogy az öreg gazda artézi kútra svánta a pénzt, legyen a városnak egészséges ivóvize. Nem hallgattam el, hogy egy darabig habozott, mert két odaváló ur váltig azt tanácsolta: nevetessék inkább az összeg ka-

* Almanach az 1900 évre. Szerkeszti Mikszáth Kálmán. Egyetemes Regénytár XV. évfolyam IV—V. kötetek; Singer és Wolfner kiadása. Ara diszkótésben 1 frt.

mataiból idők végéiglen egy szegény tanuló fia, ez az igazi halhatatlanság, mert mindig lesz valaki Hódmező-Vásárhelyen, a ki áldja a Nagy András porait, neki köszönnén tudományát.

Hát a mint irom, irom, egyszer csak megfogja a kezemet, szinte akaratom ellenére s viszi tovább pennátsul a papíron a pernahajder szépirodalmi miniszterem, a ki szereti a színes mondatokat és nem törődik a száraz tényekkel — s folydogál az írás következőpén:

„No szép volna ez is, — jegyzi meg Nagy András uram — majd alszunk rá egyet.”

Másnap reggel volt a közgyűlés, a melyen az ádományt kellett bejelenteni, kérdezi a városház kapujában a tanácsló urak egyike: — No, mire határozta el magát kegyelmed?

Nagy András uram röstelködve vonogatta a vállát.

— Hát csak mégis úgy gondoltuk meg az anyjukommal, tekintetes uram, hogy a tudomány sok fejet megzavart, de a tiszta víz még egyet sem.

Igy jelent meg a report, de lett is miatta nagy haboruság a hatalmas paraszt Londonban, maga Nagy András uram cefoló leveleket íratott, sőt még a városi közgyűlésen is megfordult a crimen laesae Nagy

Audrásiensis; szónokok keltek fel, akik nagy eloquentiáival demonstrálták, hogy nem hazafias dolog ilyeneket imputálni Nagy Andrásnak, aki ezt okos ember létére, sohase mondhatta.

Képzelmék beszankodásomat! Hát van igazság a világon? Én egy kis jou-jout, egy drága kövecskét teszek az öreg nyelvére, holott a Ciceroé alatt is csak közönséges kavics volt s ime kigyót, békát kiált tőle egy egész város. No, nem is írok én hamar újságcikket! Volt néhány mese-vázlatom, a miket a megboldogult Grünwald Béla hagyott rám, keserűség földjében fogamzott kender, a melyekből nekem ostorokat kellett volna fonnom a magyar demokraták ellen. (Hanem én csak ingecskéket szóttam rájuk e kenderből.)

Az egyik beszélyben, a hol maga a a hős különben költött alak, költött névvel, költött cselekményekkel inkább csak mellékesen, szín gyanánt, megint kicsuszik a tollamból egy igazi név. Egy felvidéken virágzó család ősnék, a század elején, I. Ferenc alatt, alispánoskodó Pál urnak a neve.

Mindössze annyit irtam e Párról, hogy egy gyémánt-gyűrűt viselt, mely, midőn a bécsi udvari színház egyik páholyában ülne és tapsolna, vibráló fényével bántja a vele szemben ülő Ludovika császárnészemét, ki is

Ugyanezt mondhatjuk a pénzügyi, igazságügyi s egyéb köztisztviselőkről is. Mindenütt, kiváltképpen a családostisztviselőket gyötéri a gond, mely ellankasztja élet- és munkakedvüket; pedig minden szellemi munka értéke függ attól a kérély állapottól, amelyben végzik.

Joggal követelik, hogy közigazgatásunk legalább is azon európai színvonalon tartsa magát, melyen a többi nyugoti államé. Ezt a követelést ki kell elégiteni, ha akarjuk, hogy a művelt államok közt megálljunk helyünket. De bizonyára ugyanoly joggal követelhetik állami és közigazgatási tisztviselőink, hogy fizetésük legalább megközelítse a többi kulturállam hivatalnokainak fizetését. Mert az „államosítás” ígéréteiből sem megélni, sem gyermekeket nevelni nem lehet.

Erzsébet királyné emlékezete.

A kapucinusok becsi sirboltjában, fehér márvány szarkofág alatt, fekete koporsóban pihen Erzsébet magyar királyné. Nagy, nemes és forró szívét, melynek minden dobbanása egy vers volt a magyar szabadságról, átdőfte a banditától. A jóságos, szelid és drága királynét hazahozták birodalmának határai közé. Egész lelkével a miénk volt és mégis, még poraiban sem lehetett egészen a miénk. Bécsben temették el s nekünk csak az emléke maradt.

És lám szeptember 10 én mindennütt gyászünnepeket ültek e hazában, a puztai templomokban épügy, mint a havasok közt és halála napján egy ország öltött fekete lobogós gyászt. Most csak nevenapja volt a Nagyasszonynak s a kegyelet mégis gyászt űt érte. Hisz oly jól esik a fájdalom, a köny is édes, ha érte omlik.

Városunkban a királyné emlékeztetése hétfőn a főgimnázium és a tanítóképzőintézet tartott gyászünnepeket.

A főgimnáziumi ünnepélynek ki-magasló pontja volt Kalocsay Endre

főgimn. tanár szépen megszerkesztett, átgondolt és szónoki lendülettel előadott emlékbeszéd, melyben megdicsőült királynénk érdemeit méltatta, melyeket mint nő, hitves, anya és királyné szerzett magának. A szép beszédből közöljük a következő részletet:

„S most kérjük, ezért avégtelen szeretetért, melylyel a magyar nemzet legőszintébb barátjának, a magyar nép legihívőbb leányának bizonyította magát Ó felsége megdicsőült Erzsébet királynénk! megfizetünk-e mi magyarok e Felsőleges Királynénak az ő érdeme szerint?”

Igaz, életében szeretttük, szeretttük szívünk mélyéből, rajongó hódolattal, megsirattuk halálában legforróbb könnyeinkkel, meggyászoltuk legigazibb fájdalomunkkal! De ezzel a magyar nemzet még nem tett eleget, bizonyára ezzel még senki sem érzi kegyelete adóját lerovottnak. — Az egész magyar nemzet tudja, meg van győződve, hogy csak akkor lesz méltó önmagához és a megboldogult Királynéhoz, ha ezt a tökéletes asszonyt, ezt a magyar női ideált, a magyar történet nagyjait, a magyar nép legkedveltebb alakjait közé sorozza! Ha soha sem szűnik meg iránta kegyelettel, hálával lenni, ha emlékeztetésben összeolvasszja azt a legmélyebb királyi tiszteletet, melylyel Szt. Istvánt, Szt. Lászlót, Nagy Lajost és Mátyást emlegeti a magyar ajk, azzal a lángoló érzéssel, melyet egy S. échenyi, egy Deák, egy Kossuth neve gyújt fel minden magyar kebelben!!

De valljon kell-e a magyar népet, kell-e titeket nemes ifjúság erre figyelmeztetni? Kell-e annak a magyar nemzetnek intó szót, mely nagyot, dicőt tud magasztalni, mint senki más e világon, a mely ime a mi nagy és dicső királynénkat is még sirba zárta előtt szentnek, nagyinak hirdette, avatta.

Az egyháztörténelem tanít egy magyarországi Szt. Erzsébetről, kit a pápa a német római császár és a német fejedelmek kérésére több évvel a

fejedelmasszony halála után a szentek közé iktatott: — a magyar nemzet története tanítani fog egy másik — a mi szent Erzsébetünkről, akit az egész magyar nemzet egy szívvel-lélekkel, buzditást nem várva, még életében szentté — nagygyá avatott — szentté és nagygyá, nem egyházi szertartások szerint, hanem a szerető, hálás szív parancsolatai szerint. — Szentté, nagygyá avatott nem egyes bebizonyított esodáért, hanem egész nemes életéért és vértanui haláláért!

Ennek a mi így felavatott Szentünknak, a mi magyar Nagyasszonyunknak tiszteletére csakhamar szobrok fognak emelkedni Magyarországnak fővárosában és számos más helyen, — a melyekhez ha nem is vallásos áhitat — de annál buzgóbban eljár majd áldozni a loyális hűség és a nagy nemzeti hálás emlékezet.

A mi Nagyasszonyunknak, dicsőült Erzsébet királynénak ragyogó búbajos alakját feltüntető képei fognak függni úgy a nagyok, mint a kiesnyek hajlékaiban, a melyeket ha nem is környékez egyházi glória, csakugy beragyog és körülveszi a hazafias hálás kegyelet nimbusza!

E mi szentünkről, a mi szeretettünk e főnséges alakjáról költők fognak ihletet merítve csodálattal énekelni — a néphit és legenda búbajos mondákat regélni, melyeket elhisz s megőriz a magyar nép — a nemes magyar nemzet hálás emlékezte! Ugy legyen! Amen!

Az ünnepély többi részét szavaltat és énekszámok töltötték be.

Helybeli tanítóképzőintézet ugyanecsk ünnepélylyel aldozott feledhetlen királynénk emlékének. Az ünnepélyt az enekar előadta gyászdal vezette be. Majd Horváth József az intézet tanára emlékeztetett meg Nagyasszonyunk érdemeiről. Az ünnepélyt ezután ének zárta be. Sijánalattal jegyezzük fel, hogy ünnepélyeink, a közönség részéről nem részesülnek kellő látogatottságban.

— Tisztelettel felkérjük lapunk t hátralékosait, hogy hátralékaikat mentől előbb beküldeni sziveskedjenek.

aszt üzeni (persze Pál ur előadása szerint) a hopmesterétől: hogy szépen kereti a tekintetes urat, legyen szives a gyűrűje követ befelé fordítani.

Ez volt az egész. Ez a kis burleszk a gyűrűvel. Egy bottyval sem több. S ime a merre csak laktak Pál urnak maradéka! Négrádból, Gömörből, megszólaltak sorjában az gy aprehensív, hogy az egész gyűrű, légből kapott koholmány, az öreg ur sohasem is volt Bécsben, vagy pedig kíváncsian, hogy hiteles-e valóban a leirt jelenet? (Feleltem is egyiknek tréfásan: „Nekem maga Ludovica császárné beszélte.”)

De hogy még teljesebb legyen a hűhódásom, me jelent nálam egy uri ember a családból s kívánta nyilatkoztatom ki nyilvánosan az adat alaptalanságát. Próbáltam mentegetőzni:

— De ez nem történelem, uram, engedje meg. Én mindössze egy szép gyűrűt huztam fel a fantáziámmal az őa nagyapja ujjára; ez csak nem nagy vétek s ez is úgy van előadva, hogy nem vehető komolynak. Azért van ott zárjelben: „Pál ur előadása szerint.”

— Annál rosszabb, mert ha maga nagyatyám állítja, annál jobban hiszi a rokonság.

— Hát aztán, ha hiszi is?

De már erre felpattant az én látogatóm és üstöskébe kapott.

— Ej uram, az én apám osztotta fel a hagyatékot és a maradékainak is a szemére hányhatnák a melletkagak, hogy az elittott drága gyűrű az én ágamban kallódott el.

... Gondolhatják, hogy ez az eset mélyen bántott és most már beláttam a a gyökeres intézkedések szükségét. Rögtön behittam a két miniszteremet, elmondtam nekik a fentebbi három esetet.

— Lássák az urak, önök nekem sok bajt csinálnak azzal, hogy egyik a másikoak a ressortjába helyezől és én aztán összekeverem a dolgokat. Vegyék tekintetbe, hogy csak olyan e eteket hoztam most föl, a hol mi adtuk valamit az embereknak, de hátha olyan esetekre gondolok, a hol elveszünk valamit az emberektől? Ez, uraim, egyenesen a ferradalomra vezetne én ellenem.

Ezeket előre bocsátva szigoruan meghagytam, hogy ezentul, mikor az egyik miniszter nálam van kihallgatáson, a másik ne merje az orrát beútni a kabinetembe.

Ok maguk is helyeselték ezt (a mint-hogy ok még sohasem helytelenítettek semmit) s ki mondtuk közös egyetértéssel a a következő rendszabályt:

hogy költött dolgokhoz a regényekben nem szabad élő embereket állítani;

s hogy élő emberekre az újságokban nem szabad költött dolgokat feltűzdelni.

Mikszáth Kálmán *

*Előszavaimat rendszerint Katángy Menyhért igen tisztelt hírlapíró és képviselő tarsamnak szoktam beküldeni megbírálás végett. Az idén a nerezetes honaty még fulun időzik családja körében, oda küldtem tehát a fentebbi apróságot, melyet a következő levél kíséretében kaptam vissza:

Tisztelt barátom!

Neked körülbelül igazad van, ámbar én jobb ideát adhattam volna kölesön, ha kértel volna. De jól tetted, hogy nem kértél. C unya asszonytól esőket, szegény embertől köicsönt ne kérj, mert azok edicsekzenek vele.

Az esetet azonban mégis közlöm, bővebb kiszínezésére annak, mennyire érzékeny a magyar közönség, különösen a nyomtatott bottyval szemben. Ezek, barátom, nemcsak, hogy megsértődnek, hanem valóságosan várják, szeretik a sértést és úgy keresik a betördőben, a hogy a gombát szokás.

Hallgass csak meg. Te jól ösmerted Grünwald Bélát és szeretted. Hiszen emlited az előszóban, — épen azért jutott eszembe a dolog.

Hát egyszer évek előtt bemegyek a Házba. A folyosón szembe jön velem Grün-

H i r e k.

— Felkérjük t. munkatársainkat, hogy a lapunk karácsonyi számára szánt dolgozataikat minél előbb beküldeni sziveskedjenek, hogy az ünnepi számot illő genddal összeállíthassuk.

— **Hivatal vizsgálat.** Somogyvármegye főispánja Tallán Gyula, titkárja Miar Gyula alispán és Madarász Andor főszámvévo társaságában nov. 22-én Csurgóra érkezett, hogy az itteni szolgabiroi hivatalt megvizsgálja. A bizottság még az nap munkájához kezdett s csak másnap fejezte be a vizsgálatot. A szolgabiroiságunknál minden rendben találtatott, 22-én este a főszolgabiroink a bizottság tisztetetére vacsorát adott. Nov. 23-án a főispán kíséretével tovább utazott a szokásos évi vizsgálat folytatására.

— **Nagy vadászat.** Festetics Tassiló gróf berzencei és csurgói birtokán a múlt hét elején nagy vadászat volt, melyen rajta kívül herceg Eszterházy Mór, Festetics Vilmos, két Széchenyi gróf, báró Inkey István, ifj. báró Inkey József, gróf Hoyos s még többen vettek részt. A társaság a négy napon át tartó vadászatán körülbelül 3100 vadat ejtett el.

— **Olvasóink** közül bizonyosan többen kaptak a múlt, főleg ez évben egy „Névtelen”-től levelet. Telve voltak ezek a leg-erősebb támadással. A város közönséget már kétségbe ejtette „Anonymus” veszedelmes iurfangja. Most úgy látjuk észre tért. Lapunk szerkesztőjéhez nov. 23-án egy levelet írt, melyben beismeri tünnet s bocsánatot kér mindazoktól, a kiket jog és oktatásul bántott. Azt hiszik megkapja a bocsánatot, csak aztán jövőben ne Anonymuskodjék.

— **Az iparos dalárda.** A helybeli derék iparosok dalárdája újból szerveztetett s ügybuzgó karmestere vezetése alatt már meg is kezdte működését. A dalkör 18 női kődő és 60 pártoló tagból áll. Az életrevaló dalkör a tél folyamán hangversenyt is fog adni. Felhívjuk a törekvő egyesületre a közönség figyelmét.

— **Másodtermés és másodvirágzás.** Lapunk egyik októberi számában említettük, hogy Simon Pál ur kertjében egy fa másodszer is hozott termést s hogy egy barackfája ujonta virágzott ugyanakkor. Most újra hirt adhatunk egy másodtermésről, mely Simon Pál ur szomszédságában, Horváth Fe-

renc ur kertjében a földi eperrel esett meg. November 10-ike táján néhány érett eper-szem piroslott a kertben s több virág volt látható ugyancsak a földi epernél.

— **Esküvő.** Mihalik Gyula kaposvári főgimnáziumi tanár nov. 18-án tartotta esküvőjét Ujházi (Lauer) Lidikével, a vidéki színpad egyik ügyes szubrettjével. Tanuk voltak: Hornyánszky Gyula dr. tanár és Krecsányi Kálmán rendőrkapitány.

— **Tanítók háza.** Budapesten f. hó 19-én (vasárnap) avatták fel az Eötvös-alap országos tanítóegyesületnek házát. A Tanítók Házába ötven lakót vettek fel, kik a tanítók gyermekei, köztük Smodics Sz. polgáriskolai képzőintézetű növendéket Igából és Inrey László bölcészethallgatót Inkeről.

— **Pályáza.** A kaposvári kir. adóhivatalnál egy adóírszti állás van üresedésben. Pályázati kérvények két hét alatt adandók be a kaposvári pénzügyigazgatóságához.

— **Elgázolás.** Gal Péter berzencei lakos 7 éves kis fiát a múlt héten egy kocsira, a mely téglával volt megrakva, elgázolta. A fiu felkapaszkodott a kocsira, honnét leesett s a kerekek alatt lelte halálát. Az apa ellen a gondatlanságból elkövetett ember ölés miatt eljárás van folyamatba.

— **Halálozás.** Mesterich Elek gróf pénztáros fhó 19-én elhunyt. A boldogult hült tetemét fhó 21-én helyezték örök nyugalomra Keszthelyen.

— **Megszűnt esőd.** A kaposvári kir. törvényszék, mint esőbíróóság közhírré teszi, hogy Weinberger Albert csurgói kereskedő ellen nyitott esőd megszűntnek nyilvánítottatott.

— **Csőd.** A kaposvári törvényszék Neubauer Henrik, somogy-karádi kereskedő ellen a csődöt elrendelte. Csődbiztos Galamb Zoltán, törvényszéki bíró; tömeggondnok dr. Obelko Károly kaposvári, helyettese dr. Politzer Ignác tabi ügyvéd. Igénybejelentési határidő december 30.; felszá olási határ nap január 16 dika.

— **Budapesti Hirlap 1899-ik (XIX.) évfolyam.** Az újságcsinálás egyik főfeladata a közönség helyes, gyors s pontos értesítése. Még száz éve sincs annak, hogy a magyar sajtó csak a Belsőből kapott legmagasabb engedélylyel vehetett tudomást a külföld eseményeiről, így is csak hetek múlva. Ma huszon-négy óra sem mulhat el, hogy a közönséget ne értesítsük, nemcsak hazánk, hanem az egész világ nevezetesebb eseményeiről. Távirat, telefon, éber levelező, a világ mind a négy tájkáról és az ország minden népesebb pontjáról hirt adnak mindarról, mi igényt tarthat a műveit ember érdeklődésére. Tudósításaink e rengetegből kiválóatni és megrostálni, ügyesen és tetszetősen feldolgozni azt, a mi a közönségre nézve szükséges: ebben a Budapesti Hirlap fennállása óta eddig utol nem ért példaadással járt elől, mert szerkesztőségünket az a meggyőződés vezeti munkájában,

hogy közönség semmit sem várhat el annyira újságától, mint azt, hogy pontosan, megbízhatóan és lelkiismeretesen legyen tájékoztatva. Ez a közönség igazi anyagi és közművelődési érdeke, ez a mai zsurnalisztika fejlődési iránya. Ott pedig, nevezetesen azokban a rovatban, a hol magának a Budapesti Hirlapnak a véleménye, ítélete, iránya, karaktere, egyszóval egyenlőségét nyilatkozik meg, tizemégyévi tűzpróba után már mindenki tudja, hogy mit várhat a Budapesti Hirlaptól. Az előfizetési föltételek a következők: egy hónapra 1.20, negyedévre 3.50, fél évre 7.—, egész évre 14.—. Vidékről legzélszerűbb a postautalványon való előfizetés. Cím: Budapesti Hirlap kiadóhivatal Budapest, VIII. kerület Rökk-Szilárd-utca 4 sz. József körút 5 sz.

C s a r n o k.

Dalolok a galambomnak.

Olyan vagyok, mint az árnyék,
Mint ha angyal után járnék
Égi uton, szerelmesen,
Te utánad, én kedvesem.
Te vagy lelke a dalomnak . .
Dalolok a galambomnak.

A te kedved kacagása,
A te szived banksódása,
Fajó könnye szép szemednek
Minden perce életednek:
A kótája a dalomnak . . .
Dalolok a galambomnak.

Mért is van így, én nem tudom;
Csak azt érzem, csak azt tudom,
Hogy, ha vére örömlángja,
Felcsap arca bársonyára:
Sasszárnya van a dalomnak . .
Dalolok a galambomnak.

Ha a bánat éjfélnyája
Borul rá a homlokára
S mint a vihar a felhőből,
Könnyet fakaszt a szeméből:
Hollószárnya van dalomnak . .
Dalolok a galambomnak.

Ha meghalna, ha itt hagyna,
A szívem is megszakadna.
Mégse . . . Nem halnék meg érte,
Kijárnék a temetőbe . .
Hattyúszárnya von' dalomnak,
Dalolnék a galambomnak.

Ha meghalok, ha itt hagyom:
Dal is meghal, én angyalom.
Fülemlele arra járva,
Talan rászáll keresztfámra.
Lesz e bűja majd a dalnak,
Dalol-e majd galambodnak?

Kis madárkát szellem módra,
Lehivom a koporsómba,
Megalkuszom a szivére,
Od'adom az enyim érte . . .
Lesz e szárnya majd a dalnak,
Dalol-e majd galambomnak?

Hogy ne sirna, énekelne,
Hisz a szívem lakik benne.
Tavaszhajnal virradatra
Rászáll majd az ablakodra . . .
Égi szárnya lesz dalomnak . .
Dalolok a galambomnak.

Király Géza.

I r é n.

— Komolyan beszél Partos?
— A legkomolyabban Irén. A szavaimról is láthatja, nem beszéllek frazisokban. Szeretem magát s azt akarom, arra kérem legyen a feleségem. Hagyja itt értem ezt a cifra világot, eddig a színpad csillaga volt, ezután ragyogja be az én életemet, Nos, nem felel.

A színész nő halgat.
Elmereng ennek a komoly férfinak a szavain. Vele ily hangon még nem beszéltek. Mások istennőnek, bűbajos angyalnak neveztek, égre, földre esküdöztek, hogy imádják s ő o'y szépen ki tudta őket pevetni. Most nem nevet.

Menghért.

wald Béla neheztelő arccal.

— Mit vétettem én a lapotoknak? — kérde színérből kikelve. (Tudod milyen érzékeny volt.)

— Talán megbántott a lap? — tudakoltam megijedve.

— Szép! — mondá dühösen — Vérgisértitek az embert.

— Ohó! Beesületemre mondom, nem tudok róla. De megreperáljuk, a hogy lehet — feleltem, a lapot kihuzva a zsebemből. — Hol van? Mi van? Mutasd meg kérlek!

— Olvasd csak el a vezercikket!
Átfutottam mohó szemekkel, de sehol sincs benne a Grünwald név, aztán olvasni kezdem a tartalmát, hát arról szól, hogy a vita már tulságosan előre haladt és elposványosodott, ideje volna abba hagyni, a jó szónokok ugyanis elmondták a nézeteiket heteken át, a mi csiripeles ezentul eshetik, az nem ér már egy hajító fát sem.

— De hisz ebben egy betű sincs ellened.

— Ugy? — kiáltott fel és tiszta fényű kék szemében harag égett — de most már fordíts a másik oldalra és olvasd el az entreffillet-t.

Elolvastam azt is: az állt benne, hogy szólásra föl vannak jegezve Remete Géza, Nagy Pál, Vass Pál, Szabó Pál (szóval egy

csomó ismeretlen név) . . . és Grünwald Béla.

Feszült várakozással tekintett rám hogy mit fogok mondani. Mikor felemeltem a szememet a lapból, láttam az orrcimpái rezgését.

— Nos?
— Hát semmi — feleltem. — Egy egyszerű hír. A szónokok nevei leírva az elnöki katedra fekete táblájáról.

— Jó, — pattant fel keserűen — de most már kombináld össze a kettőt!

Erre aztán elnevettem magamat.

— Már bocsáss meg, kérlek, de kombinált sértéseket nem honorálunk.

Igy jártam meg Grünwalddal. Pedig ő legokosabb embereink közül való volt. És mégis ő találta ki a kombinált sértést. Hát hallottál ilyet? Ebben az országban! Pláne a ház folyosóján, a hol bőven teremnek az igazi sértések. De nem elég. Az emberek tehetetlenek, barátom. Beesületemre mondom nem elég nekik. S mint a halakat szokás, mesterségesen is szeretnek tenyésztetni sértéseket. Különb minden mindegy. Küldj postafordultával tizenket pakli helyét kártyát.

